

зуміти, що вкладання коштів на декілька років є нормою і може бути ефективним. У країні немає потрібної кількості менеджерів для управління новими венчурними компаніями.

Література

1. Федулова Л.І. Інноваційна економіка. - К.:Либідь, 2006 - 155с.
2. Основи інвестиційно - інноваційної діяльності: Навч. посібник/ За ред. В.Г.Федоренко.- К.: Алерта, 2004 - 432 с.
3. А.В. Лукашов. Венчурне фінансування. - Київ: «Лібра», 2005. - 368 с.

Бушинська Т.М.

Науковий керівник – Ляшок Н.Ю.

ОПЕРАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ВИРОБНИЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Сьогодні час несеся все швидше, і ми повинні пристосовуватися до мінливого навколишнього світу. Тепер знання, вміння і навички менеджера запорукою успіху його роботи і всієї справи.

Операційний менеджмент як особлива галузь управлінських дисциплін виник для вирішення проблемних індустріальних управлінських завдань. Попри своє індустріальне походження, операційний менеджмент сьогодні перетворився на більш широкий і глибокий управлінський підхід, ніж просте керування промисловими операціями. [1, ст. 96]

Внаслідок швидкого технологічного розвитку виникають принципово нові види операцій або відбуваються істотні якісні зміни в колишніх видах і типах операцій. Нерідко буває так, що нове поле операційного менеджменту стає джерелом не тільки специфічних для даного виду діяльності прийомів, але і для деяких загальних або навіть універсальних підходів. Загальні методи раціонального керування операціями сьогодні дуже часто народжуються поза індустріальним виробництвом, тому в сучасному операційному менеджменті велика увага приділяється побудові операцій у сфері послуг (інформаційних, фінансових, торгово-посередницьких, освітніх тощо).

Можна відзначити, принаймні, дві точки зростання операційних методів, що формально не належать до операційних систем індустріального типу. По-перше, це розвиток інформаційних технологій у всіх сферах діяльності як важливих складових їхніх базисних методів переробки, де принципи і методи інформатизації переміщуються з галузі функцій, що забезпечують їх ефективність, у сферу основних. Одночасно інформаційні методи і критерії розширюють і збагачують сферу загальних раціональних принципів керування операціями.

По-друге, спостерігається швидкий розвиток фінансових економіко-математичних моделей, що із окремих і прикладних технологій і методів фінансового керування потроху переростають у більш загальний підхід. Як приклад можна навести відому модель ціни опціону Блейка-Скоулза, що використовується не тільки за прямим призначенням в плануванні термінових угод на фінансових ринках, але і для вирішення такої далекої від фінансових ринків проблеми, як оцінювання ринкової вартості земельних ділянок. Є підстави вважати, що метод оцінювання ринкової вартості права вибору, представлений у цій моделі, надалі буде використовуватися для розв'язання більш широкого кола управлінських завдань, включаючи й операційні.

Підкреслюючи помітну роль технологій невиробничої сфери, не можна забувати, що саме у виробничій сфері створюються передумови і можливості того прискореного розвитку, що спостерігається сьогодні у світовій економіці. З погляду предмета операційного менеджменту це означає, що цілісна система операційних прийомів і методів може бути сформована лише на основі чітких уявлень про загальні риси й особливості керування операціями у виробничій сфері.

Менеджмент виробничої діяльності є найбільш структурованою і чітко детермінованою галуззю операційного менеджменту. У виробничому менеджменті операції підлягають досить жорсткому і більш-менш однозначному плануванню, розрахунку і контролю. Істотну організуючу роль у керуванні відіграє поточний контроль. Слід мати на увазі надзвичайно важливу обставину: у виробничому менеджменті оптимальний варіант організації технологій і , функцій, як правило, є

одним з деяких можливих або навіть єдиним.

Керування операціями у виробничій сфері починається з ідентифікації типу технологій. Глибина поділу праці, тип спеціалізації і кооперації виробництва визначають побудову управлінської структури операційної системи. Якщо спеціалізація усередині підприємства носить характер послідовних стадій обробки того самого виробу, то щонайкраще така операційна система керується за допомогою дво- або тривірневої системи керування операціями.

Такого роду система керування операціями припускає наявність декількох управлінських вертикалей. Головна небезпека - у відсутності прямого зв'язку між нижніми рівнями керування. У цьому випадку існує ризик того, що зв'язок і взаємозалежність робіт не будуть підкріплюватися прямим зв'язком повноважень і відповідальності. [4, ст. 113-123]

У такій системі часто виникають «мертві зони», не охоплені відповідальністю за рівнями керування, або навпаки, зони, що підпадають під відповідальність декількох рівнів. Це обов'язково спричиняє збої і конфлікти. Однією з форм профілактики цих конфліктів і проблем є формування свого роду додаткового рівня повноважень і відповідальності, що забезпечував би стики і контроль груп підрозділів. Однак таке рішення не ідеальне. Витрати такого організаційного рішення пов'язані з усуненням вищого рівня керівництва від безпосередньої організації робіт. Результат — низька керованість процесом у цілому. Тому дуже часто вище керівництво воліє вирішувати проблеми стиків без включення додаткового рівня керування. За це доводиться платити істотним функціональним перевантаженням вищих ланок керування.

Другий тип системи спеціалізації - це вертикальна, або висока, система організації процедур, що найчастіше припускає фінішні операції у вигляді складального виробництва. Така система відрізняється значним числом ієрархічних рівнів керування, припускаючи істотний рівень делегування повноважень і відповідальності. Стандартна проблема багаторівневої ієрархічної моделі — свого роду «зрушення» управлінських повноважень на один рівень вгору. Кожна ланка керування має ті повноваження, що потрібні наступній нижчій ланці керування (наприклад, повноваження начальника цеха знаходяться на рівні керівника виробництвом; повноваження майстра належать начальникові цеха). Тут відразу виявляється простий зв'язок: брак повноважень спричиняє недостатність відповідальності. [2, ст. 42-48]

Отже, той, хто усе вирішує, той відповідає за усіх. Симптом цієї помилки — так звана безвідповідальність середнього рівня керування, обов'язково супроводжувана перевантаженням каналів інформації, оскільки для будь-якого рівня керування виникає додатковий (і зайвий, власне кажучи!) інформаційний потік, пов'язаний з узурпацією частини чужих повноважень. Виробничий менеджмент історичною «батьківщиною» інших галузевих форм менеджменту. Виходить, частина підходів і процедур обов'язково зберігається в явному або прихованому вигляді й в інших додатках операційного менеджменту. [3, ст. 271-275]

Тому, можна зробити висновок, що саме в процесі прийняття стратегічних рішень закладаються основи системи майбутнього операційного управління виробництвом, яке в свою чергу залежить від роботи менеджерів.

Література

1. Курочкин А. С. Операционный менеджмент: Учеб.пособие. — К.: МАУП, 2000. — 144 с.: ил. — Библиогр.: с. 4, с. 96
2. Василенко В. О., Ткаченко Т. І. Виробничий (операційний) менеджмент: Навч. посіб. / За ред. В. О. Василенка. - К.: ЦУЛ, 2003. - с. 42-48
3. Сумець О. М. Основи операційного менеджменту: теоретичні аспекта і практичні завдання: Підручник. 3-тє вид., перероб. та доповн. - К.: ВД Професіонал», 2006.-с.271-275
4. Федулова Л.І., О.В.Декалюк Управління операційною системою виробничого підприємства: Монографія / Л.І.Федулова, О.В.Декалюк.- Хмельницький: ХНУ, 2005.- с.17-43, с.113-123